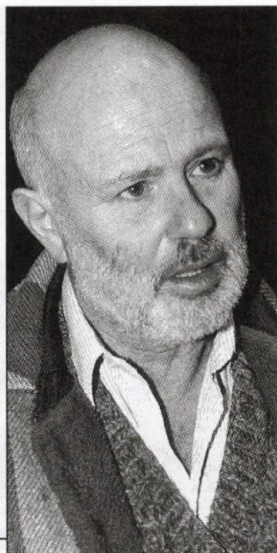

EÖRSI ISTVÁN

Versek

Vállamon síléc

Vállamon síléc, lábamon mázsás
síbakancs, enyhe emelkedőn
vonszolódok hókorbácsos szélben
jégrögös úton a többiek nyomában
szállásunk felé. Számolom lépteim,
s minden századik után némelyest
hörögve megállok. Daliásabb koromban
hogy kiröhögtem volna ezt a szédült
pofát! Miért nem marad otthon az ilyen?
Miért erőlteti azt, ami már nem megy?
Miért nem látja be végre, hogy csak az
vereség, amit be kell vallani?

2000. február 25.

E. I. önkéntes cipőfűzőjét okolja az öröndetes szerencsétlenségért, amelyet másrészt fájdalmas szerencséjének tekint

Emlékszem, bent álltam én is a sorban
a kulcsért, amely kinyitja – mit is?
Csakugyan, mit is? Ideges izgalom
fogott el, ahogy arasoltam előre,
de kioldódott a cipőfűzőm és
kiléptem, hogy bekössem. Soha többé
nem bírtam visszaállni. Nem engedtek?
Vagy nem akartam? Igyekszem erényt
csinálni a muszájból, s bejelentem:
nem is szeretnék magyar karriert,
bárhogy vágyom rá. Akaratlan érdem,
hogy eljátszottam ebbéli esélyem.

2000. február 25–26.